

ÎMPREUNĂ pelerini pe drumul spre MADRID 2011 Itinerariu spiritual în tovărășia tinerilor sfinți din AC

Etapa a V-a (octombrie 2010)

SĂ MEDITĂM

Luca 19,1-10 • **ÎȚI MULȚUMIM PENTRU MOARTEA ȘI ÎNVIEREA TA; AI ÎNDEPLINIT VOIA TATĂLUI
PÂNĂ LA SFÂRȘIT ȘI DE ACEEA EȘTI DOMNUL NOSTRU ȘI AL TUTUROR**

„Isus a intrat în Ierihon, și trecea prin cetate. Și un om bogat, numit Zacheu, mai marele vameșilor, căuta să vadă care este Isus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură. A alergat înainte, și s-a suit într-un dud ca să-L vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă. Isus, când a ajuns la locul acela, și-a ridicat ochii în sus, și i-a zis: «Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta» Zacheu s-a dat jos în grabă, și L-a primit cu bucurie. Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: «A intrat să găzduiască la un om păcătos!». Dar Zacheu a stat înaintea Domnului, și i-a zis: «Iată, Doamne, jumătate din avuția mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit». Isus i-a zis: «Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut»”.

Fiecare schimbare înseamnă o mică moarte: schimbarea înseamnă despărțirea de ceva, din interiorul sau din exteriorul propriului sine, și orice despărțire ne cere să reînvățăm lumea și raportul nostru cu aceasta, într-o formă nouă. De aceea ne este frică mereu de schimbare, chiar și când o dorim: suntem puși în fața necunoscutului, în fața a ceea ce nu știm, în timp ce trebuie să abandonăm ceea ce știm.

Isus ne arată o schimbare fericită, o conversiune: în postirea istorioarei cu Zacheu totul pare ușor și progresiv, un gest după altul, în aparență fără șocuri, aproape fără durere și fără efort. Povestioara din Evanghelie ne arată calea în lumina răspunsului final și, tocmai pentru a ne încuraja, ne înfățișează bucuria care va fi și recompensa. Ca întotdeauna însă, Isus, înainte de toate, înfăptuiește prima dată în sine și în propria viață ceea ce ne cere nouă: în moartea și învierea sa ne-a demonstrat seriozitatea și costul schimbării necesare, moarte pentru noi, pentru a continua să fim în iubire în fața Tatălui. Ascultarea voinței Tatălui până la moarte ne indică faptul că putem (și poate că trebuie) să suportăm costul schimbării și a convertirii pentru a găsi bucuria lui Zacheu și sărbătoarea sa.

ÎN TOVĂRĂȘIA TINERILOR SFINȚI

FERICITUL MARCEL CALLO

Biografia

Marcel Callo s-a născut în Renne (Franța), în 6 decembrie 1921. Provine dintr-o familie numeroasă și modestă: este al doilea din cei nouă frați, părinții fiind muncitori. La școală a fost mediocru, plăcându-i înainte de orice să-și păcălească colegii. Crescând într-un ambient foarte creștin, părinții considerau că fii lor ar trebui să fie educați și de către societate, în afara zidurilor casnice; prima dată Marcel a participat la mișcarea creștină „cruciada euharistică”, apoi, în 1933 a intrat la cercetași, iar în 1934 la JOC (Junimea Muncitoare Catolică), unde a privilegiat viața spirituală ca izvor al oricărei acțiuni și s-a implicat în vestirea Evangheliei într-o clasă socială deja decreștinată. Printre muncitori a întâlnit-o pe Margareta, tânăra cu care s-a logodit în 1942, însă nu a reușit să o și ia de soție.

Odată cu ocupația germană a Franței (1940), mulți muncitori au fost transferați cu serviciul obligatoriu în fabricile de arme din Germania; Marcel a fost recrutat de către naziști în ziua de 8 martie 1943, ziua de după bombardamentul din Rennes în care și-a pierdut sora: ispita fugii a fost mare, însă totuși a plecat pentru a evita repercusiuni asupra tatălui și a fratelui preot.

Sosit în Turingia, Marcel i-a întâlnit în scurt timp și pe alți membrii ai junimii muncitoare catolice și s-a implicat neconștient ca și „misionar pentru a-mi ajuta tovarășii”, implicându-i în aceasta și pe cercetași și pe tinerii din Acțiunea Catolică; implicarea sa a fost plină de înflăcărare și rodnică, astfel încât a adunat în jurul său un grup constant și considerabil de tineri. Gestapo-ul, care bănuia că există o oarecare legătură între catolici și rezistență, nu a fost de acord cu acțiunile lui Marcel, astfel încât în data de 19 martie 1944 l-au arestat și apoi l-au condamnat „pentru activismul său catolic în rândul tovarășilor Serviciului Muncii Obligatorii”; cu alte cuvinte, s-a dovedit a fi „periculos pentru regimul nazist și pentru siguranța poporului german”.

La început a fost închis în închisoarea din Gotha, apoi în lagărul din Flossenbürg; chiar și în secția condamnaților la moarte, unde a fost dus în urma transferurilor progresive, s-a comportat ca un creștin devotat. Autoritățile naziste au hotărât deci ca Marcel Callo să fie eliminat. În 25 octombrie a fost transferat în lagărul de concentrare și exterminare din Mauthausen, în Austria. Sleit de puteri și extenuat, în 19 martie 1945 s-a prăbușit în groapa comună care servea ca latrină. Moarte inumană. Corpul său, ca și cel al multor victime din lagărele de exterminare, nu a fost regăsit, fiind probabil ars în crematoriu.

Cuvinte despre Marcel

«Plec ca și misionar, pentru a-i ajuta pe ceilalți să reziste».

Plecând la muncă obligatorie în Germania, 19 martie 1943

«Christos este un prieten care nu te părăsește nici o clipă și care știe să te ocrotească; cu El se îndură toate ... Îl simt pe Christos alături de mine, mă ajută, mă întărește...»

Ultima scrisoare către familie, 6 iulie 1944

Mărturia lui Andrei Tiboldo, un tovarăș de închisoare din Mathausen, care a supraviețuit: «L-am cunoscut doar în ultimele ore ale vieții sale; a murit în brațele mele, însă mi-a fost de ajuns să înțeleg că acel tânăr avea ceva extraordinar. Am văzut mii de prizonieri murind, însă am rămas impresionat de privirea lui Marcel. Exprima o convingere profundă: pleca în ultima sa călătorie spre o viață mai bună. Niciodată nu am mai văzut un muribund cu o privire precum a lui».

Papa spune

«În puține cuvinte doresc să fac tuturor un apel pentru ca toți să se lase pătrunși de spiritualitatea paulină și mariană care i-a transformat viața lui Marcel. Da, mistica sfântului Pavel îl copleșea: „Dacă trăiesc, nu mai sunt eu cel care trăiesc, ci Christos care trăiește în mine”. Iată explicația harului ieșit din comun, în Rennes și în Germania. Azi, Bretania, Franța, Europa, au nevoie urgentă de evanghelizatori de caracter precum Marcel Callo. [...] Marcel nu a studiat teologia mariană, însă educația primită din partea mamei și a parohiei l-au condus spre autentică pietate mariană a Bisericii catolice. Fecioarei Preacurate i-a rezervat mereu un loc privilegiat, până la ultima suflare. Pentru el atât maternitatea divină a Mariei cât și participarea la nașterea și creșterea Bisericii nu erau simple cuvinte. Într-adevăr cu Ea și prin intermediul Ei a răspuns Bună-vestirii lui Isus Christos».

Ioan Paul II, Omilia de la Liturghia de beatificare, 4 octombrie 1987